

||||| ||||| Jak si správně přát ||||| |||||

Název tohoto článku je názvem populární knihy **Pierre Franckha** s podtitulem **7 pravidel, jak uskutečnit své sny** (vydalo ji – jako 11. dotisk nakladatelství Anag, objednávky telefonicky: 585 757 411, faxem: 585 418 867, e-mailem: anag@anag.cz, nebo na e-shopu: <http://www.anag.cz/publikace-pro-zdravi-a-valny-cas-anag/c-203/>.)

Sny se uskutečňují.

Každý den, každou minutu, každou vteřinu.

Neustále si něco přejeme.

Vědomě nebo nevědomě.

Ať už tomu věříme, nebo ne.

Něco si přejeme, dokonce,

i když to nechceme.

Co si přejete vy?

Co se má uskutečnit

ve vašem životě?

Autor nám v této knize ukazuje, jak si sami můžete utvářet svůj vlastní život, obdržet ve správnou dobu právě to, co potřebujete – partnera, auto, byt... Vysvětluje nám, že to nemusí zůstat jen zbožným přáním, a vysvětluje velmi praktickým způsobem jak pomocí 7 pravidel získat potřebnou schopnost, abychom od života dostali vždy to pravé.

Než vám z uvedené knihy vybereme ukázkou, jak konkrétně postupovat, abychom si uskutečnili své sny, seznámíme vás nejdříve s velice podstatnou skutečností, tj. o důvěře a pochybnostech, což je určité základem správného přání, takového, aby se bezchybně mohlo uskutečnit.

Důvěra namísto pochybnosti

Pochybnost je forma utkvělé myšlenky, která negativně působí na přání. Pokud si člověk chce úspěšně přát, je velice důležité, aby svým pochybnostem neposkytoval živnou půdu, neboť neznamenají nic jiného, než že ve splnění svých přání nevěříme.

Kdo tvrdí, že nevěří, ve skutečnosti stejně věří – věří v opak svého přání.

Vždy v něco věříme, i když třeba jen v to, že úspěšné přání nefunguje. Kupodivu jsme ve svých pochybnostech pokaždé úspěšnější a pochybujeme intenzivněji, než věříme, a zahrazujeme si tak sami sobě cestu. Svou skepsi přitáhne člověk svá sotva odeslaná přání zpět k sobě. Často si už s vyslovením přání člověk řekne nebo alespoň pomyslí: „Stejně to nefunguje.“ nebo? „V mém životě to nefunguje.“ A co se stane pak? I toto vyslané přání je přesně do puntíku vyplněno.

Pochyby jsou rovněž zcela nepochybným přáním. Rozhodne-li se

člověk omezovat sám sebe, pak také toto omezení zakusí.

Ustrašenými myšlenkami člověk své přání brzdí. Za myšlenkou „Co budu jenom dělat, když to neklapne?“ se také v podstatě skrývají pochybnosti. Kdyby byl člověk přesvědčen, že se jeho přání splní, nemusel by si už dělat žádné starosti. Obavy člověku ukazují, že se spíše přiklání k pochybnostem než k víře ve splnění.

Mnoho lidí potom prohlašuje: „Já jsem si to tak přál, ale nikdy se to nesplnilo. Já to ale hned věděl.“ Ale co hned věděli? Takoví lidé s jistotou věděli, že u nich úspěšné přání nefunguje. Toto vědění vyslali zároveň s přáním a tím mu vzali veškerou energii. Vědomě formulované přání je obvykle překryto neúměrně vyslanou pochybností. Jak je přání ve skutečnosti úspěšné, vidíme na tom, s jakou houževnatostí vstupují do našeho života negativní přání, tedy překážky.

Úspěšní jsme vždy. Ale většinou ve vytváření svého neúspěchu.

Žádné pozitivní myšlení, žádná mantra tohoto světa nepomůže, jestliže ve svém nejhlubším nitru stále myslíme na nedostatek a omezení, protože pochybování je náš vžitý zvyk. Je to hluboce zakořeněná víra, která se také uskutečňuje.

Kdo nevěří v úspěch, nikdy úspěch mít nemůže.

Východisko: Co se dá dělat s pochybnostmi, s tím tichým hlasem, který neustále říká, že si to člověk nezaslouží a že to tak jako tak nefunguje? Jak člověk dokáže tomuto hlasu nenaslouchat nebo na něj nemyslet?

Je to stejné jako s čokoládou, na kterou člověk nemá myslet, když chce zhubnout. Člověk se potom pokouší zcela vědomě na čokoládu nemyslet a tím spíše na ni myslí. Na něco nemyslet totiž nejde, protože pokusem na to nemyslet, na to člověk musí myslet o to víc. Vyhněte se proto této mylné strategii, protože „vymyslíte“ jen více nechtěných myšlenek.

Nejlepší je myšlenky připustit a neposuzovat. Jsou zde, pronikají na povrch, chvíli budí naši pozornost – jsou to přece jen myšlenky, kterým nevěnujeme žádnou sílu a nepřikládáme žádný význam – a bez komentáře jsou zase opuštěny a poslány dále. Přicházejí nové myšlenky, některé se týkají aktuálního dění, jiné vycházejí z minulosti. Jsou to pouze myšlenky, na nichž není nic špatného. Teprve když se kvůli nim zlobíme, začínají nás rušit. Teprve když se je snažíme eliminovat, získávají na síle, poněvadž zvláště přesvědčení „já to nedokážu“

nebo „moje myšlenky mne pořád ruší a brání splnění mých přání“ vytváří takový scénář.

Myšlenky připustit a neposuzovat je tedy jediná cesta. Myšlenky přicházejí a odcházejí a úspěšné přání nenaruší. Člověk svým přáním věří a rušící myšlenky nemají žádnou sílu, neboť jim člověk žádnou sílu nepřisuzuje.

Můžeme pokročit ještě o krok dál a napražené kopí, které nás ohrožuje, otočit.

Proč pochybovat stále jen o tom dobrém? Proč někdy nezpochybnit to špatné?

Můžeme přece pochybovat o tom, zda negativní myšlenky skutečně ovlivňují naši pravdu. Těmito pochybnostmi můžeme zbrzdit i neustálé projevy překážejících utkvělých představ.

Ze svých vlastních zkušeností dobře vím, jak snadno člověk podlehne vlastním negativním pochybnostem, zvláště když se zvyšuje tlak na člověka.

Jak jsme hledali dům

Když jsme se chtěli přestěhovat z Bonnu do Mnichova, měli jsme k dispozici jen mou tamní malou kancelář. Michaela (*manželka*) měla velmi prosluněnou mysl a chtěla bezpodmínečně najít nějaké krásné místo k bydlení někde v blízkosti kanceláře, abych se každý den nemusel probojovávat hustým provozem. Zašla přitom ještě o krok dále, protože byla přesvědčena, že něco pěkného najdeme v okruhu maximálně tří minut pěší chůze. Já o tom byl také přesvědčen, takže bylo naše přání už předáno „na vyšší instanci“.

Ale ať jsme se ptali kdekoliv, namísto odpovědi se nám dostávalo jen udivitého kroucení hlavou. Příslušní realitní makléři nám dali rovnou na srozuměnou, že v horizontu jednoho roku určitě nic nenajdeme, každopádně nic v nejbližším okolí. Mají v evidenci čekatele, kteří jsou nuceni bydlet v hotelu, protože momentální nabídka je prostě nulová. Ani na naše inzeráty v novinách nikdo neodpovídal. Čím intenzivnější jsme hledali, tím nemožnější se splnění našeho přání zdálo. Čtyři týdny před plánovaným stěhováním firma, u níž jsme si stěhování objednali, lehce znervóznela – chtěli totiž konečně vědět, kam budou všechn ten nábytek převážet. Já mimochodem také.

Potřebovali zařídit potřebná povolení k parkování a včas postavit značky se zákazem zastavení. Ale požadovaný dům stále nebyl v dohledu. Naopak. Bylo jasné, že ztroskotáme, tentokrát jsme toho po svém štěstí chtěli příliš mnoho.